

Den høitærede Indenrigsminister staar jo i Virkeligheden som den fornemste Repræsentant i Kampen for Jordbrugets Interesser her i Landet, og jeg tror, vi i høi Grad have Brug for den høitærede Indenrigsministers Assistance i saa Henseende. Vi have virkelig Grund til at forlange, at den meget ærede Indenrigsminister særlig betragter sig som Agerbrugets Minister her i Landet. Det er det vigtigste industrielle Foretagende her i Landet. Det er det, der gjør Krav paa de fleste Menneskers Arbeidsdygtighed, og det er ubetænket den Industri, hvorpaa hele vor økonomiske Eksistens hviler. Men man har ikke Følelsen af, at den høitærede Indenrigsminister staar her som Agerbrugets Repræsentant, og der kunde være Brug derfor. Indenfor selve Ministeriet vide vi jo, at hans ærede Kollega f. Ex. Justitsministeren i forskellige Løve, han har fremsat, betragter Agerbruget som en for Sundheden stadelig Industri, som bør bekæmpes ved særlige Sundhedsvedtægter, Politiløve og Undtagelseslove; vi have haft adskillige af den Slags baade i forrige Samling og i Nar. Hvad angaar hans anden Kollega, Finantsministeren, han træder jo Udviklingen af Jordbruget hindrende i Veien ved de saakaldte Beskyttelseslove, Toldlove, Told paa Korn og de Industrier, som særlig ere blyggede paa Jordbrugets Frembringelser. Vi kunde have særlig Grund til at forlange den høitærede Indenrigsministers Assistance som Agerdyrkningsminister, men naar han kommer med saadanne Lovforslag til os, saa have vi ikke Indtrykket deraf, og Udtalelserne af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds vise, at han støtter den ærede Ministers Anskuelse, særlig med at forhøje de Summer, som der er Tale om at lægge over paa Statskassen, og at lade Gierne og Kommunerne bære en væsentlig Del deraf. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at naar det vedtages, at der skal slaas ned, saa er det i det Offentliges Interesse, og jeg tror, det er ikke Enkeltmands Sag at offre betydelige Summer for at tjene det Offentlige; og det er for at sikke det Offentlige, at vi slaa ned for at bekæmpe Sygdommen, og det er derfor ubilligt at fordrø, at naar en Mand hjemføres af en af disse smitsomme Sygdomme, og Besætningen slaas ned, og han affondres fra hele Verden, at han saa skal bære saa stort et Tab, som den ærede Minister foreslaar, nemlig at han skal bære saa stort et Tab som $\frac{1}{3}$, især naar det sættes i Forbindelse med, at den anden Del skal udredes af Amtsrepartitionsfonden. Den Egn, som faaer Sygdommen uden egen Skyld, skal bære for det Første Halvdelen, og dernæst

skal Gieren bære en Trediedel deraf, og vi maa hufte paa, at i vore Tider, hvor Kommunikationsmidlerne ere saa udviklede som de nu ere, og hvor man uden mindste Skyld, uden mindste Vigeplidighed fra vedkommende Giers Side kan faae Sygdommen bragt ind fra de fjerneste Steder helt ind i Landet gjennem Jernbanevogne, Dampskibe og Lignende, aldeles uden egen Skyld, er det ubilligt, at man vil kaste en væsentlig Del af Byrden over paa den Egn, som lider nok derunder, og jeg finder det særlig ubilligt overfor den Gier, som hjemføres af Sygdommen; det Tab, han lider ved, at hans Virksomhed standses, er stort nok til, at man skulde kunne betale den Besætning, som særlig i det Offentliges Interesse bliver slaaet ned. Hvad særlig angaar de to Vædringsforslag under Nr. 16 og Nr. 18, da gaa de altsaa ud paa, at man retter en saadan Opfordring til Befolkningen til at danne Foreninger til Bekæmpelse af Tuberkulosen, og disse Foreninger skulle saa underkaste sig de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder, og maa underkaste sig Tilsyn af Lægen, de maa finde sig i Afsondring og søge paa den Maade at bekæmpe Sygdommen og lade de Dyr stemple paa Huden, som ved Dyrlægernes Eftersyn vise sig angrebne. Vil man danne saadanne Foreninger, som ikke koste Andet end Willien til at gjøre det, saa faaer man efter Vædringsforslaget, som ogsaa Ministeren har foreslaaet det, to Gange aarlig frit Dyrlægetilsyn. Den anden Del af Forslaget siger, at disse Foreninger skulle forpligte sig til at godtgjøre hinanden $\frac{2}{3}$ af Værdien, og deraf godtgjøres Halvdelen af Statskassen. Det mente det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds, kunde Statskassen aldeles ikke gaa ind paa. Ja, jeg er ganske enig med ham i, at saafremt Statskassen vil betale alle de Dyr, som lide af Tuberkulose, og som slaas ned, saa er det bedre; men det har Udvalget ment var uanstændigt og har ment, at det vilde i Dieblicket være en meget stor Byrde at paalægge Statskassen, og det kan ikke negtes, at skulde det gennemføres, vilde det væsentlig være de større Eiendomsbesiddere, som vilde komme til at nyde godt deraf. Derimod er der ikke Tvivl om, at man vil kunne bekæmpe Sygdommen betydelig gjennem saadanne Foreninger, og jeg skal nævne de Foreninger, som kunne faae godt af de Bestemmelser, som her foreslaas. Det er alle Meieriforeningerne, alle Fællesmeierierne. Der er jo et betydeligt Antal Køer, $\frac{2}{3}$ af Køerne udenfor de større Eiendomme, som nu ere i Andelsmeierierne, og her er det meget rimeligt, at disse Foreninger fastsætte Bestemmelser om,